

ת"פ 4872/07/13 - מדינת ישראל נגד עלי אבו זהרה, חאסן אבו אל גיעאן - הסתיים

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 4872-07-13 מדינת ישראל נ' אבו זהרה (אחר/נוסף) ואח' 07 ספטמבר 2015

לפני כבוד השופטת אפרת פינק

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. עלי אבו זהרה

2. חאסן אבו אל גיעאן - הסתיים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

הנאשם 1 בעצמו

ב"כ הנאשם 1 עו"ד פאדי חמדאן

מתורגמנית לשפה הערבית - גב' הילדה קדסה

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין - הנאשם 1

פתח דבר

1. אומר כבר בראשית הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם 1 (להלן - "הנאשם") מעבירה של קשירת קשר ומחמת הספק מעבירה של סחיטה באיומים.

מבוא

2. נגד הנאשם ונגד חסן אל גיעאן הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של קשירת קשר, לפי סעיף 499

עמוד 1

לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ועבירה של סחיטה באיומים (ריבוי מועדים), לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

3. התביעה וחסן הגיעו להסדר טיעון, לאחר שהחלה שמיעת הראיות בעניינו של חסן בלבד. לפי ההסדר, הודה חסן בעובדות כתב אישום מתוקן, ובית המשפט הרשיעו בביצוע עבירה של סחיטה באיומים בצוותא, לפי סעיף 428 לחוק העונשין יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין.

4. בהמשך לכך, הופרד משפטו של הנאשם ותוקן כתב האישום גם נגד הנאשם, כך שנותרה על כנה העבירה של קשירת קשר והוספה נסיבה של ביצוע בצוותא לעבירה של סחיטה באיומים (ריבוי מועדים), אשר יוחסה לו מלכתחילה.

5. לפי המיוחס בכתב האישום, במועד הרלוונטי בנתה חברת חנן מור את פרויקט הבנייה "רחובות הירוקה" ברחוב ששת הימים ברחובות. המתלון שימש, באותה העת, מנהל פרויקטים בחברת חנן מור. הנאשם שימש כקבלן משנה של חברת צ.מ.ס הנדסה בע"מ, שהיתה אמונה על עבודות הבנייה בפרויקט. מספר שבועות לפני האירועים מושא כתב האישום נקלעה חברת צ.מ.ס לקשיים כלכליים ולא שילמה תשלומים לקבלני המשנה, לרבות לנאשם.

6. עוד מיוחס בכתב האישום, שכשבוועיים לפני יום 26.6.13, פנה הנאשם למתלון ודרש ממנו לשלם לו תשלום בסכום של ₪ 810,000 תמורת עבודות בנייה שביצע בפרויקט. המתלון שלל את גובה החוב וקיומו ובתגובה איים הנאשם על המתלון באומרו לו, כי ישוב עם חבריו ויסגרו את האתר עד שיקבל את כספו. בהמשך לכך, קשר הנאשם קשר עם חסן, ג'אבר ג'אבר ואחרים לסחוט באיומים את המתלון, את חברת חנן מור, או מי מטעמם, לשם השגת סכום החוב. ביום 23.6.13, לשם קידום הקשר ומימושו, הגיע הנאשם עם חסן ושניים אחרים למשרדי המתלון באתר הבנייה. חסן פנה למתלון ואמר "אתם חייבים לי כסף, אני מבקש לשלם עכשיו". בתגובה מסר לו המתלון, כי אין לו היכרות מוקדמת עמו ואין לו עניין עם החוב. בתגובה מסר חסן למתלון, כי הוא לקח עליו את החוב של הנאשם. המתלון שאל את חסן לשמו והוא ענה, כי שמו "חסן נסראללה". המתלון שב ושאל אותו, אם זה אכן שמו, ובתגובה ענה "אתה עוד תראה". בהמשך איים הנאשם יחד עם חסן על המתלון בצוותא, כאשר הנאשם אמר: "אני סוגר את האתר, אף אחד לא יעבוד פה עד שאני לא אקבל את כל הכסף ואני אוריד את כולכם", "מה הבעיה בשבילי לשלוח לכם אנשים הביתה או לשלוח שני בחורים עם רכב גנוב ולעשות תאונה ולהיכנס בו באמצע הרחוב" וכן "אני אחכה לכם ואתפוס אתכם כשלא תהיו מוכנים, כדאי לכם להיזהר ממני ולשלם את הכסף". חסן הוסיף: "אני אפיל את מי שהפיל את הקבלן ואשלח אותו לבית החולים לחצי שנה". בסמוך לאחר מכן, נעמד הנאשם ונקש על השולחן באומרו, שלא ייתן לאף אחד לעבוד בפרויקט אם לא יקבל את הכסף עד ליום חמישי.

7. במענה לכתב האישום מסר בא כוחו של הנאשם, כי הנאשם אינו כופר בנוכחות בזמן ובמקום המיוחסים לו. עם זאת טען, כי היה חוב גדול מאוד של החברה שבניהול המתלון לנאשם. הנאשם אמנם הגיע לפגישות על מנת לדרוש את חובו וייתכן גם שהרים את קולו במהלך הפגישות, אולם לא קשר עם מאן דהוא קשר לסחוט את המתלון, וגם לא איים וסחט בפועל.

רקע עובדתי

8. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום בנתה חברת חנן מור את פרויקט "רחובות הירוקה" באמצעות חברת צ.מ.ס. קודם לאירועים מושא כתב האישום, חברת צ.מ.ס נקלעה לקשיים כלכליים ובהמשך אף פשטה את הרגל, נטשה את אתר הבנייה ולא שילמה לקבלני משנה שפעלו מטעמה. החובות של צ.מ.ס לקבלני המשנה הגיעו למיליוני שקלים ומטבע הדברים, קבלני משנה רבים באו בטענות לחברת חנן מור, שנכנסה בנעליה של צ.מ.ס, ולמתלון, שמונה כמנהל הפרויקט מטעם חברת חנן מור, זמן מה קודם לאירועים.

9. הנאשם פעל כקבלן משנה בביצוע עבודות חיפוי אבן בפרויקט. החוב כלפי הנאשם בלבד הגיע למאות אלפי שקלים. הנאשם דרש את חובו משך תקופה קודם לאירועים מושא כתב האישום, ונערכו בינו ובין נציגי חברת חנן מור מספר פגישות. פגישה אחת בין המתלון והנאשם התקיימה כשבועיים לפני יום 26.6.13. פגישה שנייה התקיימה ביום 23.6.13. באותו יום הגיע הנאשם לאתר וביקש לשוחח עם חנן מור, מנכ"ל החברה, אולם הלה לא הסכים לשוחח עמו ושלחו למתלון. בפגישה זו השתתפו מטעם הנאשם, גם חסן ונאסר אבו כף, שהוא הנהג של הנאשם. לטענת המתלון גם השתתף בפגישה זו אדם מבוגר נוסף. בתחילת הפגישה היתה נוכחת גם ליטל איבגי, מזכירה בחברת חנן מור. הפגישה השלישית התקיימה ביום 27.6.13 ובה השתתפו המתלון, הנאשם, חסן, נאסר ואדם נוסף בשם ג'אבר.

10. כתב האישום עניינו בשתי הפגישות הראשונות. אולם, הפגישה השלישית היא חלק מרצף הפגישות שעניינן בתשלום החוב של חברת צ.מ.ס לנאשם. מכאן שיש במה שאירע במהלך הפגישה השלישית כדי לסייע ולהשליך על הבנת האירועים מושא כתב האישום. פגישה זו הוקלטה בהנחיית המשטרה ואין מחלוקת כי לא נשמעו במהלכה דברי איומים (נ/1; נ/3).

11. מה אירע במהלך הפגישה הראשונה והשנייה? על כך חלוקים הצדדים.

גדר המחלוקת

12. באת כוח התביעה טענה, כי הודעותיו של המתלון הוגשו בהסכמת בא כוח הנאשם ויש להעדיף את גרסתו של המתלון במשטרה, משום שבעדותו ניסה לצמצם מחלקו של הנאשם באירוע, ככל הנראה מתוך רחמים על הנאשם ומשום שהוא מכיר את משפחתו. עם זאת לטענתה, המתלון אישר כי מסר דברי אמת במשטרה וגם בעדותו חזר על כך שהנאשם הביא את חסן על מנת שיסחט אותו ויאיים עליו. מעדותו של המתלון עולה גם, כי הנאשם היה ער לדברי האיומים שהשמיע חסן, ולכל היותר רק חלקם נאמרו בלחש.

13. עוד טענה באת כוח התביעה, כי ליטל, אשר שימשה באותה העת כמזכירה בחברת חנן מור, העידה, כי חסן איים בפני המתלון שיפגע במנכ"ל החברה, חנן מור. מכאן, כי האיומים הושמעו בקול רם.

14. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי יש לאמץ את הודאתו של חסן בכתב האישום המתוקן, גם באשר לחלקו של הנאשם, ולהעדיפה על פני הודעותיו במשטרה ועדותו בבית המשפט. לטענתה, אין ליתן אמון בעדותו בבית המשפט, וזאת משום שניסה בעדותו לקחת על עצמו את מלוא האחריות לאירוע ולהרחיק את הנאשם, וכן נמצאו סתירות בין גרסאותיו השונות ובין פרטים שונים שמסר לאורך עדותו.

15. לטענת באת כוח התביעה, יש לבחון את העדויות של המתלון ושל ליטל יחד עם ההודאה שנתן חסן בבית המשפט, וכל הראיות כמכלול מחזקות זו את זו, ודי בהן להרשעתו של הנאשם.

16. עוד טענה באת כוח התביעה, כי אין ליתן כל אמון בגרסתו של הנאשם, אשר מסר גרסה כבושה, שהותאמה לגרסתו של חסן בעדותו בבית המשפט. גם אין כל היגיון בגרסתו של הנאשם, כי חסן הגיע על מנת לתרגם מסמכים, כאשר בה בעת טען, כי חסן הגיע במקרה לפגישה, משום שהיה אמור להסיעו חזרה הביתה.

17. גם אין ליתן כל אמון, כך לטענת באת כוח התביעה, בעדותו של עד ההגנה, מואיס אוחיון, אשר העיד כשנתיים לאחר האירועים ולא יכול היה לומר בוודאות באיזו מהפגישות היה נוכח. מואיס גם תיאר את נוכחותו של ג'אבר - שהיה נוכח בפגישה השלישית דווקא - ומכאן שתיאורו אינו רלוונטי לאירועים מושא כתב האישום.

18. לטענת באת כוח התביעה, גם אין לייחס כל משקל לכך שבפגישה השלישית ביום 27.6.13 לא הושמעו איומים כלפי המתלונן. השיחה הוקלטה ואין מחלוקת לגבי מה שאירע בה, אולם אין לשיחה זו כל רלוונטיות באשר לאירועים מושא כתב האישום שאירעו קודם לכן.

19. בא כוח הנאשם טען, כי מגרסתו של המתלונן בבית המשפט עולה, כי לצ.מ.ס אכן היה חוב כלפי הנאשם בסכום של מאות אלפי שקלים והנאשם לא פעל באופן חריג ביחס לקבלנים אחרים שהיו חייבים להם כסף. לטענת המתלונן, באותה העת לא היה מודע לגובה החוב, משום שנכנס לתפקידו זמן קצר קודם לכן. המתלונן לא זכר את תוכן דברי האיומים, ולאחר שעיין בהודעתו במשטרה מסר, כי חסן הוא זה שאיים עליו ולא הנאשם, וכי חסן הוא שאמר את הדברים החמורים. לדברי המתלונן, אמנם חלק מהשיחה התנהלה בצעקות, אולם חסן לחש חלק מהדברים באוזנו ושלא בנוכחות הנאשם.

20. עוד טען, כי ליטל אמנם שמעה את חסן מאיים שיסגרו את האתר, אולם לא שמעה דברי איומים מצדו של הנאשם. ליטל גם אישרה כי המתלונן מסר לה בטלפון כי חסן איים עליו בלחש, כאשר אף אחד לא שמע.

21. לטענת בא כוח הנאשם, גם מעדותו של חסן עולה, כי הוא זה שאיים על המתלונן ולא הנאשם, כאשר דברי האיומים הושמעו מחוץ למשרד ושלא בנוכחות הנאשם.

22. עוד הוסיף וטען, כי יש ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, שלא נמצאו בה סתירות של ממש. לפי גרסת הנאשם, לא שמע כלל דברי איומים בפגישות והוא אינו יודע אם חסן לחש באוזנו של המתלונן. לטענת הנאשם, לקח עמו את חסן על מנת שיתרגם מסמכים ולא היתה כל כוונה לאיים על מאן דהוא.

23. במישור המשפטי טען בא כוח הנאשם, כי לא עלה בידי התביעה להוכיח את יסודות העבירה של סחיטה באיומים. ברי כי חברת צ.מ.ס היתה חייבת כסף לנאשם, אשר הגיע לפגישות על מנת לגבות את חובו. מכאן, שלא ניתן לומר שהנאשם הגיע לסחוט את המתלונן. גם לא עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשם אמר דברי איומים כלשהם במהלך הפגישה, או כי היה נוכח בעת שהושמעו דברי איומים. הפגישה השלישית שהוקלטה גם מלמדת, כי לא היו בפגישות דברי איומים כלשהם. מכל מקום, לא הוכחה עבירה של סחיטה באיומים.

דין והכרעה

העבירות המיוחסות לנאשם - רקע

24. כתב האישום המתוקן ייחס לנאשם שתי עבירות, האחת - קשירת קשר לביצוע פשע, והשנייה - סחיטה באיומים בצוותא (ריבוי מועדים).

25. בסיכומיה לא העלתה התביעה טענה כלשהי הנוגעת לעבירה של קשירת קשר ולמעשה גם לא טענה מפורשות, כי עלה בידי התביעה להוכיחה. גם לא נמצאו ראיות של ממש בתיק שעניינן בעבירה של קשירת קשר. למעשה, עדי התביעה לא התייחסו לעבירה של קשירת קשר כלל בעדויות הראשיות, ואם בכלל העידו על עבירה זו, היה זה רק משום שנשאלו על כך בחקירה נגדית. יתר על כן, הנאשם וחסן לא נחקרו כלל באזהרה בנוגע לעבירה של קשירת קשר. העבירה של קשירת קשר היא עבירה חמורה ולא ניתן להניח כי הנאשם קשר קשר, אלא יש להוכיח, כי היתה קשירת קשר הלכה למעשה. מכאן שיש להסיק, כי התביעה זנחה טענותיה בקשר לעבירה זו, והעבירה לא הוכחה. ככל שאתייחס להלן לעבירה של קשירת קשר, יעשה הדבר למעלה מן הצורך, ולשם הזהירות בלבד.

26. לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין:

"המאיים על אדם בכתב, בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם ... הכל כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר שבע שנים ...".

27. ואלו יסודות העבירה של סחיטה באיומים: איומים, כמשמעותו בסעיף 192 לחוק העונשין. משמע, לפי מבחן האדם האובייקטיבי ואפילו לא הטיל מורא על המאיומים במקרה הנדון; פגיעה שלא כדין, דהיינו שלא לפי היתר הקיים בדין, ואין כל נפקות לשאלה אם המאיים היה זכאי ל"דבר" הנדרש, אלא אם הדין מתיר לו לנקוט באיום על מנת להשיגו; האיום נועד להניע אדם לעשות מעשה או להימנע מלעשות מעשה שהוא רשאי לעשותו (יעקב קדמי **על הדין בפלילים - חלק שני** (2012), בעמ' 942 - 943).

28. שתי נסיבות נוספות מיוחסות לנאשם ביחס לעבירה של סחיטה באיומים: האחת, ביצוע בצוותא יחד עם חסן; השניה, כי העבירה של איומים בסחיטה בוצעה במועדים רבים. דא עקא, כי במהלך התיק מוקדו הראיות במה שאירע בפגישה השנייה ולא נהיר מתוך סיכומיה של התביעה, אם זנחה הטענה באשר לסחיטה באיומים במהלך הפגישה הראשונה. יתר על כן, גם לא נטען כי הנאשם היה יחד עם אחרים בפגישה הראשונה. גם כאן, ולמרות שנראה כי התביעה זנחה טענותיה באשר לריבוי מועדים שבהם בוצעה עבירה של סחיטה באיומים, ההתייחסות לשתי הפגישות הראשונה והשנייה, תיעשה לצורך הזהירות בלבד.

הראיות בתיק - כללי

29. על אודות מה שאירע בפגישה הראשונה והשנייה העידו מטעם התביעה המתלונן, המזכירה ליטל וחסן. הנאשם העיד מטעמו. כן העיד עד ההגנה, מואיס. למרות שהיה נוכח בתחילת הפגישה השנייה גם קבלן בשם טאהר, שהוא לכאורה עד אובייקטיבי, הוא לא התייצב לחקירה במשטרה ולא הובא לעדות. גם לא הובא לעדות ג'אבר שהיה נוכח בפגישה השלישית.

30. הראיות בכללותן מצביעות על כך שחסן אכן איים על המתלונן בפגישה שהתקיימה ביום 23.6.13. על כך ניתן ללמוד מגרסתו של המתלונן, הן במשטרה והן בבית המשפט, הודאתו של חסן בעובדות כתב האישום המתוקן וכן מעדותו לפני בית המשפט.

31. לפי גרסתו של הנאשם, הוא אינו יודע אם חסן איים על המתלונן וסחט אותו, וזאת משום שלא שמע כל דבר איומים במהלך הפגישה, ולא כל שכן שלא תכנן, יחד עם חסן, לאיים על המתלונן ולסחוט אותו.

32. השאלה היא, אם יש בראיות התביעה כדי להוכיח, כי הנאשם היה מעורב בעצמו בביצוע העבירות? לענין זה, אין עומדת גרסת עדי התביעה מול גרסת עדי ההגנה. עדי התביעה המרכזיים מסרו בעדותם גרסה המייחסת לחסן את מירב דברי האיומים, שיש בה כדי להפליל את הנאשם, אם בכלל, כמבצע עיקרי, וגם זאת באופן חלקי, וכמבצע בצוותא מכוח דיני השותפות, אם יוכח כי הנאשם קשר קשר לאיים על המתלונן או כי העבירה בוצעה בידיעתו ובנוכחותו. עדויות עדי התביעה אינן עומדות מול עדותו של הנאשם, גם משום שהנאשם עצמו טוען כי כלל אינו יודע אם חסן איים על המתלונן, וממילא הוא לא יכול להכחיש את דברי האיומים.

33. במהלך שמיעת הראיות טענה באת כוח התביעה, כי העדויות של המתלונן ושל חסן סותרות גרסאות קודמות שמסרו. באשר למתלונן טענה, כי בעדותו ניסה להמעיט מחלקו של הנאשם ומכאן שיש להעדיף את הודעתו במשטרה. באשר לחסן טענה, כי עדותו סותרת את הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן שניתנה בהסדר טיעון, ובפרט ביחס

לחלקו של הנאשם באירוע. מכאן טענה שיש להעדיף את ההודאה של חסן שניתנה בבית המשפט במסגרת הסדר הטיעון. באת כוח התביעה ביקשה מבית המשפט, הלכה למעשה ומבלי לציין זאת במפורש, להעדיף שתי הודעות חוץ שמסרו עדי התביעה המרכזיים - ולמעשה שני עדי התביעה הישירים הבלעדיים לאירועים מושא כתב האישום. באת כוח התביעה לא התייחסה לקשיים שמעוררת בקשתה בהקשר זה, ובפרט ביחס להעדפת הודעת חוץ של שותף לעבירה הדורשת חיזוק כפול (ע"פ 7758/04 אלקאדר נ' מדינת ישראל (19.7.07)).

34. לקראת תום עדותו הראשית של המתלון, הסכים בא כוח הנאשם להגיש את הודעותיו של המתלון. הגשת ההודעה בהסכמה יש בה כדי ללמד, כי בא כוח הנאשם מסכים לאימוץ הודעתו של המתלון, אולם היא אינה פוטרת את בית המשפט מלדון ביחס בין הודעתו במשטרה לעדותו בבית המשפט ובמשקל שיש ליתן לעדותו של המתלון בבית המשפט. לאחר בחינת הגרסאות, לא מצאתי כי עדותו של המתלון סותרת באופן מהותי את הודעתו במשטרה, ובחנתי את מהימנות גרסתו כמכלול וביחס לראיות האחרות בתיק, כפי שעוד יפורט להלן.

35. יתר על כן, חסן אמנם הוכרז כעד עוין ונחקר נגדית על ידי התביעה, אולם בתום עדותו ניתן לומר, כי גם גרסתו של חסן בעדותו אינה סותרת באופן מהותי את הודאתו בבית המשפט, שהרי לא חזר בו מהודאתו ביחס לחלקו שלו באירוע. לכל היותר היו בעדותו הסתייגויות והבהרות ביחס לחלק שנטל הנאשם באופן פעיל באירוע, וגם כאן יש לבחון הסתייגויות אלו, על רקע מכלול הראיות.

גרסאות העדים והערכת מהימנותם

36. תחילה לגרסתו של המתלון במשטרה ובבית המשפט.

37. המתלון מסר בהודעותיו במשטרה ובעדותו, כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, צ.מ.ס פשטה את הרגל והותירה חובות רבים כלפי קבלני משנה באתר. תחילה סברו שמדובר בחובות שמסתכמים לכמיליון וחצי ₪, אולם לאחר מכן התברר, כי החובות מגיעים לכדי 8 מיליון ₪ לערך. על רקע פשיטת הרגל של צ.מ.ס, הגיעו אליו קבלני משנה רבים ואף התנהלו פגישות לא נעימות רבות, שבהן השמיעו "איומים מפה עד הודעה חדשה, אבל לא על החיים ... ולא ברמה פלילית חמורה". בנסיבות אלו, ניתן היה להבין את הנאשם ואת המצוקה בה היה נתון. לדבריו, כאשר הנאשם נפגש עמו לא היה מודע לגובה החוב כלפי הנאשם, וסבר כי החוב מגיע לכדי 100,000 ₪ בלבד, שזו יתרת החשבון. אולם בדיעבד התברר, כי הנאשם אכן ניזוק במאות אלפי שקלים בשל שיקים שחזרו. לדבריו, גם ניסה מאוחר יותר להחזיר לנאשם סכום של 100,000 ₪, אולם בן משפחה של הנאשם "עקץ אותו" ולא העביר לו את הסכום (ת/1; פרוטוקול הדיון, בעמ' 35, 40, 46 - 47).

38. לדברי המתלון, באחת הפגישות, שהתקיימה זמן מה קודם ליום 23.6.13, הגיע הנאשם לדרוש את חובו ואמר, כי יביא חברים שלו לסגור את האתר עד שיקבל את כספו. לטענת המתלון, לא מדובר היה בדברים חריגים באותה העת, על רקע החובות הגדולים של צ.מ.ס כלפי קבלני משנה. כשבועיים לאחר מכן התקיימה פגישה נוספת עם הנאשם. תחילה אמר כי בפגישה השתתפו שניים או שלושה מטעמו של הנאשם, ולאחר מכן אמר, שלושה או ארבעה. לדבריו, הנאשם הגיע לפגישה יחד עם בחור שהציג עצמו כשותפו, וכן נכחו בחור מבוגר ובחור גבוה. האדם שהציג עצמו כשותף אמר כי חייבים לו כסף. המתלון אמר לו כי אינו מכיר אותו ושאל לשמו, ובתגובה ענה "חסן נסראללה". המתלון אמר לו "ברצינות" והוא בתגובה ענה "אתה כבר תראה, משהו כזה". לדבריו, ישבו עמו על מנת לבחון את החשבון והסבירו לו שעליו לשלם את הכסף "אחרת יקרו כל מיני דברים ואיומים מפה ועד הודעה חדשה". הבחור המבוגר ניסה לדבר אל ליבו והסביר כי המשפחה במצוקה והנאשם חייב כסף לספקי אבן. הבחור הגבוה, שהיה נוכח גם בפגישות קודמות, לא נטל כל חלק בפגישה. בסוף הפגישה, הנאשם קם, דפק על השולחן ואמר שלא ייתן לאיש לעבוד בפרויקט אם לא יקבל את הכסף (ת/1; פרוטוקול הדיון, בעמ' 36, 38 ו-54). עם זאת, לדברי המתלון, לא חש

מאז מהנאשם או מהאחרים, למעט חסן "שעבר את הגבול" (שם, בעמ' 48).

39. במהלך עדותו, המתלון לא זכר תחילה את דברי האיומים שאמר חסן. לאחר שעין בהודעתו, אישר כי חסן אמר לו את הדברים הבאים: "אני אסגור לכם את האתר. אף אחד לא יעבוד פה עד שאקבל את הכסף, אני אוריד את כולכם, ככה לא עושים לקבלן, ככה לא גונבים את הקבלן, אני אפיל את זה שהפיל את הקבלן ואשלח אותו לבית החולים לחצי שנה"; "מה הבעיה בשבילי לשלוח לכם אנשים הביתה או לשלוח שני בחורים עם רכב גנוב ולעשות תאונה ולהיכנס בו באמצע הרחוב"; "אני אחכה לכם ואתפוס אתכם שלא תהיו מוכנים וכדאי לכם להיזהר ממני ולשלם את הכסף". לאחר שהקריא את הדברים ביקש המתלון לציין, כי חלק מהדברים אמר לו חסן, שישב ממש לידו, בלחש לאוזן, ורק חלקם נאמרו בקול רם (שם, בעמ' 37, 39, 50).

40. עוד הוסיף המתלון, כי פגישה נוספת התקיימה זמן מה לאחר הפגישה של יום 23.6.13, וכוונתו לפגישה השלישית. בין הפגישות לא שוחח המתלון עם הנאשם או מי מטעמו. פגישה זו, שבה השתתפו הנאשם, חסן ושניים נוספים, הוקלטה בהנחיית המשטרה, אולם איש לא איים עליו במהלכה (שם, בעמ' 51 - 52).

41. בניגוד לטענת התביעה, לא מצאתי פערים של ממש בין הודעותיו של המתלון במשטרה ובין עדותו בבית המשפט. בשתי הגרסאות תיאר המתלון פגישה ראשונה שבה הנאשם אמר שיסגור את האתר אם לא יקבל את כספו. בשתי הגרסאות תיאר המתלון פגישה שניה שאלה הגיעו יחדיו הנאשם, חסן ונוספים. בשתי הגרסאות חזר ומסר המתלון, כי הנאשם אמר דברים בסגנון "אף אחד לא יעבוד פה עד שאני אקבל את הכסף". בשתי הגרסאות מסר, כי חסן הוא זה שאיים עליו את האיומים החמורים שעניינם פגיעה בגוף, וחלק מהאיומים נאמרו בלחש לתוך אוזנו. יוער, כי למרות שהתובעת טענה בפני המתלון מספר פעמים כי לא אמר בהודעתו במשטרה, כי חסן לחש את דברי האיומים, המתלון עמד על כך שאמר את הדברים (שם, בעמ' 37, 39). עיון בהודעתו של המתלון מלמד, כי אכן ציין זאת, וזאת בניגוד לטענת באת כוח התביעה (ת/3, ש' 19).

42. למעשה, לא מצאתי כל טעם שלא לייחס מהימנות מלאה לדבריו של המתלון. המתלון מסר גרסה עקבית והגיונית, שלפיה הנאשם נפגש עמו מספר פעמים במטרה לדון בכספים שצ.מ.ס היתה חייבת לו. בפגישה אחת אמר הנאשם כי יביא חברים לסגור את האתר, ובפגישה השנייה אמר הנאשם שאיש לא יעבוד עד שיקבל את כספו. חסן שהגיע עם הנאשם לפגישה איים עליו בפגיעה גופנית. חסן אמר חלק מהדברים בלחש לאוזניו בלבד. המתלון לא יכול היה לומר אילו דברים במדויק נאמרו בלחש. ניכר כי המתלון אינו מעוניין להפיל את הנאשם, והוא מכיר בכך שנגרמו לנאשם נזקים גדולים כתוצאה מפשיטת הרגל של צ.מ.ס והתנערות חברת חנן מור מחובותיה כלפיו.

43. עם זאת, במהלך עדותו הראשית של המתלון נשאל מספר רב של פעמים מדוע הנאשם הביא את חסן עמו. המתלון ענה, כי הנאשם הביא את חסן על מנת לאיים על החברה ולקבל את הכסף. המדובר בהערכה שאיננה אלא עדות סברה. מטעם זה, לא מצאתי מקום לייחס לה כל משקל.

44. ליטל אישרה בעדותה את גרסתו של המתלון ולמעשה יש בעדותה חיזוק ממשי למהימנותו. לדבריה, הנאשם וחסן הגיעו למשרד על מנת לדרוש את הכסף שהגיע להם. ליטל לא זכרה שהיו משתתפים נוספים בפגישה. בתחילת הפגישה היתה בתוך המשרד. חסן הציג את עצמו כ"חסן נסראללה". התפתח ויכוח וצעקות והיא שמעה את הנאשם אומר שיסגרו את האתר ולא יתנו לסחורה להיכנס לאתר. גם שמעה שחסן מאיים שיפגעו במנכ"ל החברה, שיודעים איפה הוא גר, ויכולים לגרום לו לתאונת דרכים. בשלב זה חששה ועזבה את הפגישה. לאחר הפגישה, סיפר לה המתלון בשיחת טלפון, כי חסן לחש לו דברי איומים חמורים באוזן במהלך הפגישה ביניהם (פרוטוקול הדיון, בעמ' 58 - 64). העובדה כי המתלון מסר לליטל בסמוך לאירוע, כי חסן השמיע דברי איומים באוזניו, מחזקת עד מאוד את גרסת המתלון בהקשר זה.

45. עתה, לגרסתו של חסן ולהערכת מהימנותו. בהודעתו של חסן במשטרה הכחיש מכל וכל כי איים על המתלון בפגישה ביניהם (2/נ). עם זאת, במסגרת הסדר טיעון, הודה חסן בעובדות כתב האישום המתוקן והודאתו הוגשה לבית המשפט (5/ת).
46. חסן מסר בעדותו, כי הגיע עם הנאשם לפגישה השנייה על מנת לשבת עם המתלון על החשבון ולסייע לנאשם בתרגום. המתלון שאל אותו לשמו, והוא ענה חסן. המתלון שאל חסן נסראללה, והוא ענה "חסן אבל לא נסראללה", אולם הוסיף, כי "בסוף זה נדבק אלי השם הזה חסן נסראללה". עוד ציין, כי המתלון ביקש שיבואו ביום רביעי והנאשם כעס, דפק על השולחן ודרש את הכסף. בסופו של דבר סוכם כי ישוּבו ביום חמישי והם יצאו החוצה והתנהלה שיחה בינו ובין המתלון, שבמסגרתה אמר כי "יפיל את מי שהפיל את הקבלן" וכי "ישכיב אותו בבית החולים לחצי שנה". לטענתו, הנאשם היה מרוחק מהם בשלב זה ושוחח עם אחד ממנהלי העבודה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 85 - 86).
47. חסן אישר את אמיתות הודאתו בבית המשפט, ככל שהדברים נוגעים לתפקידו באירוע. בין היתר אישר, כי לאחר שהמתלון שאל לזהותו אמר לו שלקח את החוב של הנאשם עליו והוא דורש כי המתלון ישלם את החוב. כן הודה, כי לאחר שהמתלון שאל אם אכן קוראים לו חסן נסראללה, ענה "אתה עוד תראה". חסן גם אישר, כי אמר שיסגור את האתר אם לא יקבל את הכסף ו"יוריד" את כולם. כן אישר, כי אמר "מה הבעיה בשבילי לשלוח אנשים הביתה או לשלוח שני בחורים עם רכב גנוב ולעשות תאונה ולהיכנס בו באמצע הרחוב", וכן אמר "אני אחכה לכם ואתפוס אתכם כשלא תהיו מוכנים כדאי לכם להיזהר ממני ולשלם את הכסף". עם זאת טען, כי את כל דברי האיומים אמר מחוץ למשרד. כן מסר כי אינו מבין את משמעות הודאתו "בביצוע בצוותא" והנאשם לא נטל חלק בדברי האיומים. חסן גם מסר, כי הגיע לפגישה על מנת לסייע לנאשם בתרגום מסמכים, לא הגיע על מנת לאיים, ולא היתה כל תכנית מראש לאיים (שם, בעמ' 87 - 102).
48. חסן אמנם אישר את עיקרי הודאתו בבית המשפט, אולם נמצאו מספר פערים בין הודאתו של חסן בעובדות כתב האישום המתוקן ובין עדותו בבית המשפט, ובכלל זה: מיקום דברי האיומים - בתוך המשרד או מחוצה לו; מספר האנשים שהגיעו לפגישה - שלושה או ארבעה; נכון אמנם, כי חסן טען בעדותו, כי הנאשם לא נטל חלק בדברי האיומים, בעוד שכתב האישום המתוקן ייחס גם לנאשם ביצוע בצוותא של העבירה. עם זאת, לא ניתן לומר, כי מדובר בפער שעניינו בגרסתו של חסן. השאלה אם העבירה של סחיטה באיומים בוצעה בצוותא, אם לאו, היא בעיקרה סוגיה משפטית, ובפרט כאשר מיוחס כי חסן אמר חלק ניכר מדברי האיומים, משמע שלכל היותר הנאשם ידע והוא שותף לדברים. ממילא אין משקל של ממש להודאתו של חסן בביצוע בצוותא של העבירה, ביחס לעדותו לפניו.
49. יתר על כן, גרסתו של חסן תואמת ברובה הגדול את גרסתו העובדתית של המתלון, וזאת למעט באותם נושאים, שעניינם המיקום בו היו בעת שחסן איים על המתלון ומספר האנשים שהשתתפו בפגישה. בעוד שהמתלון מסר, כי דברי האיומים הושמעו בחדר, והחמורים שבהם נאמרו בלחש באוזנו, חסן טען, כי איים על המתלון מחוץ למשרד. בעוד שהמתלון טען כי היו נוכחים בפגישה שלושה או ארבעה משתתפים, חסן טוען כי היו בפגישה שלושה בלבד. עם זאת, לפי גרסתם הן של המתלון והן של חסן, חסן הוא זה שאמר את דברי האיומים הממשיים.
50. כאשר אני בוחנת את גרסתו של המתלון למול גרסתו של חסן ביחס למיקום שבו היו בעת שחסן איים על המתלון הגעתי למסקנה, כי יש להעדיף את גרסתו של המתלון. לא מצאתי כל טעם לכך שהמתלון ימציא גרסה לפיה חסן איים עליו בעודו במשרד. גרסה זו גם עולה בקנה אחד, כאמור, עם דבריה של ליטל, ששמעה חלק מדברי האיומים, בהיותה במשרד וטרם עזיבתה את המקום. לעומת זאת, לחסן היה אינטרס ממשי לומר, כי דברי האיומים נאמרו בחוץ, וזאת משום שיש בגרסה זו כדי להרחיק את הנאשם מהמקום. לעומת זאת, לא מצאתי כי יש משמעות של ממש לשאלה אם היו מטעמו של הנאשם שלושה או ארבעה אנשים בפגישה השנייה, וייתכן כי הפער בין המספר השונה שמסרו העדים מקורו באי הבנה, ותו לא. המתלון עצמו מסר בתחילת עדותו כי היו עם הנאשם שניים או שלושה אנשים ורק לאחר מכן

תיקן לשלושה או ארבעה. יתר על כן, במהלך שמיעת עדותו של החוקר, יחיא דהן, הסתבר כי המתלונן מסר שבפגישה השנייה היה נוכח גם קבלן בשם טאהר. נסיונות לאתר קבלן זה לא צלחו (**שם**, בעמ' 77 - 79). לא הובהר עד תום אם ייתכן כי טאהר הוא האדם הרביעי שהיה במקום ונטען כי הגיע עם הנאשם. מכאן, שנותר ספק בליבי בשאלה אם היו מטעמו של הנאשם שלושה או ארבעה אנשים, ייתכן כי האדם הרביעי היה בתחילת הפגישה אולם לא הגיע מטעמו של הנאשם. מכל מקום לא מצאתי כי יש להכרעה בשאלה אם היו במקום שלושה או ארבעה אנשים מטעמו של הנאשם, חשיבות באשר לממצאים בתיק.

51. עתה לגרסתו של הנאשם ולהערכת מהימנותו.

52. הנאשם נחקר פעם אחת ויחידה במשטרה בחשד לביצוע עבירה של סחיטה באיומים. הנאשם לא הוזכר בדבר חשד לקשירת קשר וגם לא הוזמן לחקירה נוספת לאחר שהצטברו הראיות בתיק. החקירה היתה קצרה ודלה. לפי הודעתו, סיפק לחברת צ.מ.ס. אבן וביצע עבודות והיא היתה חייבת לו באותה העת כ-400,000 ₪ וסכום נוסף של 200,000 ₪ בגין המחאות שחזרו. בעקבות זאת דרש לשבת עם מנהל הפרויקט. לדבריו, לפגישה השנייה הגיע יחד עם חסן, הואיל והיה זקוק לסיוע בכתיבה וקריאה של עברית, וכן עם נהג. הנאשם הודה, כי היו צעקות בפגישה אולם הכחיש כי איים לסגור את האתר. הנאשם גם הכחיש כי מישהו איים במהלך הפגישה. הנאשם טען, כי המתלונן צחק עם חסן ואמר לו שהוא דומה לחסן נסראללה (**ת/4**).

53. בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על עיקרי דבריו במשטרה והוסיף, כי בפגישה הראשונה לא איים שיביא אנשים ויסגור את האתר, אלא אך שיוציא את אנשיו ויביא לסגירת האתר, וזאת משום שעובדיו היו אחראים לעבודות מרכזיות באתר הבנייה. הוא הוסיף, כי קודם לפגישה השנייה עם המתלונן, ביקש להיפגש עם חנן מור, אולם הלה סירב להיפגש עמו. במהלך הפגישה טען המתלונן שהניירת לא מוכנה והציע שיחזרו לפגישה נוספת. כן הציע לו המתלונן עבודה נוספת. לדבריו, חסן הגיע עמו משום שהוא אינו יודע קרוא וכתוב. לאחר הפגישה יצאו החוצה והוא הלך לשוחח עם קבלן שהיה במקום. המתלונן נותר עם חסן, אולם אינו יודע מה שוחחו ביניהם (**שם**, בעמ' 123 - 145).

54. הגעתי למסקנה, כי גרסתו של הנאשם מהימנה בחלקה בלבד ולא ניתן לייחס לה את מלוא המהימנות. הנאשם הכחיש דברים שאמרו כל יתר העדים: שחסן אמר למתלונן "החוב עליי"; שליטל היתה נוכחת בחלק מהאיומים; שהוא דפק על השולחן. יתר על כן, בעוד שבחקירתו במשטרה הכחיש כי איים לסגור את האתר, בעדותו כבר מסר גרסה מרוככת ולפיה אמנם שיסגור את האתר, אולם בכך שיוציא את עובדיו מהמקום. הנאשם גם הוסיף בעדותו פרטים שלא מסר בחקירתו במשטרה: בקשתו לשוחח עם חנן מור טרם הפגישה עם המתלונן; הצעת העבודה על ידי המתלונן במהלך הפגישה השנייה; העובדה, כי חסן הגיע עמו לא רק כמתורגמן, אלא משום שממילא היה אמור להחזיר הביתה; המדובר אמנם בפרטים טכניים בעיקרם, אולם כולם נועדו לתאר את עצמו באור חיובי, כמי שאך נקלע למקום שלא בטובתו. יתר על כן, הנאשם גם הוסיף בעדותו פרט מהותי, ועניינו בכך שחסן והמתלונן עמדו בחוץ יחדיו לאחר הפגישה. הטענה כי חסן והמתלונן עמדו בחוץ בעת שחסן איים עליו נשמעה לראשונה בעדותו של חסן והיא אינה עולה, כאמור, בקנה אחד עם גרסתו של המתלונן, כי חסן השמיע את האיומים בתוך המשרד, חלקם בלחש באוזנו.

55. ניכר, אפוא, כי הנאשם ניסה בעדותו להרחיק עצמו מנטילת חלק בדברי האיומים, לתאר את הפגישה כרגועה יותר ממה שהיתה וכן לספק הסבר בלתי מפליל בדבר נוכחותו של חסן במקום.

56. עוד העיד מטעם הנאשם, מואיס אשר שימש כמנהל עבודה בחברת צ.מ.ס, ומשרדו היה סמוך למשרדו של המתלונן. לדבריו, אינו זוכר את הפגישות הספציפיות, אולם באותה תקופה היו חובות גדולים של צ.מ.ס כלפי קבלני משנה, לרבות הנאשם. לדבריו, היה על חברת חנן מור להתפשר, על מנת שהחברות יסיימו את עבודתן. עוד הוסיף, כי הוא זוכר שהיתה פגישה של הנאשם עם שניים נוספים, ולא שמע צעקות או איומים במהלך הפגישה. במהלך עדותו של

מואס התברר, כי ייתכן שעדותו נוגעת לפגישה השלישית ולא לשנייה (שם, בעמ' 146 - 150). מכל מקום, הואיל ומואס עצמו אינו יודע באיזו פגישה מדובר, עדותו אינה מעלה ואינה מורידה מהממצאים בתיק.

האם הוכח שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו?

57. האם הוכח כי הנאשם איים על המתלונן במישרין? התשובה על כך היא בשלילה. מעדותו של המתלונן עולה, כי כל שהנאשם אמר בפגישה הראשונה, כי יביא חברים שלו לסגור את האתר. בפגישה השנייה דפק הנאשם על השולחן ואמר שלא ייתן לאיש לעבוד בפרויקט אם לא יקבל את הכסף. למעשה, מדובר בדברים דומים שאמר הנאשם בשתי הפגישות, ולפיהם לא ייתן לאנשים לעבוד באתר אם לא יקבל את כספו. ליטל אישרה כי הנאשם אמר שיסגרו את האתר ולא יתנו לסחורה להיכנס לאתר. גם חסן אישר כי דברים אלו נאמרו, אם כי בעדותו לקח על עצמו את האחריות לאמירת הדברים. הנאשם מסר בעדותו, כי כוונתו היתה להפסקת עבודת אנשיו באתר, וכי הפסקה כזו היתה מביאה לסגירת הפרויקט. המתלונן עצמו אמר, כי לא מדובר היה בדברים חריגים נוכח החובות הגדולים כלפי הנאשם, וכי דברים דומים נאמרו על ידי רבים מקבילי המשנה. המתלונן אף הביא כדוגמא את חברת זהבי עצמוני שהפסיקה אספקה של חומרים עד שלא קיבלה את כספה.

58. בהתאם להלכה הפסוקה, יש להבחין בין איום כמשמעו בסעיפים 192 ו-428 לחוק העונשין, ובין עצה, התראה או הבעת דעה אשר אף אם מתלוות אליהן כוונה להפחיד, אין הן תמיד בגדר איום. קו הגבול בין איום ובין אזהרה יבחן לפי מבחן השליטה - האם לדובר השליטה או ההשפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע; ומבחן המהות - מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו. לא בכל מקרה שבו יש לאומר שליטה על התממשות דברי אזהרה, יראו באמירה משום איום (ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.10); ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 378 (1989)).

59. במקרה הנדון, הנאשם אמר למתלונן, גם לפי גרסתו של המתלונן במשטרה, כי יביא לסגירת האתר. על רקע החובות כלפי הנאשם שעמדו על מאות אלפי שקלים, והואיל והנאשם היה ספק אבן מרכזי לאתר הבנייה, לא ניתן לראות בדבריו של הנאשם דברי איומים. לכך יש להוסיף, את מבחן האדם האובייקטיבי שסיפק המתלונן, שלפיו באותה העת, היו אלו דברים מקובלים שנאמרו כענין שבשגרה על ידי קבילי המשנה.

60. האם הוכח כי הנאשם היה נוכח בעת שחסן איים על המתלונן? התשובה על כך היא חיובית. מעדותו של המתלונן עולה, כי חלק מדברי האיומים אמר חסן בלחש, אולם חלק נאמרו בקול רם ואף בצעקות. כך למשל, כבר אין מחלוקת, כי היתה שיחה בין המתלונן וחסן, שבה אמר חסן משהו על "חסן נסראללה". בהקשר זה, גם אם הדברים נאמרו בצחוק, כטענתם של חסן והנאשם, הרי שיש בכך כדי להוסיף נופך מאיים לשיחה. עדותו של המתלונן גם עולה בקנה אחד עם עדותה של ליטל, כי שמעה במו אוזניה חלק מדברי האיומים שנאמרו בקול רם על ידי חסן. ניתן לומר בוודאות, כי הדברים ששמעה ליטל נאמרו בקול רם, דהיינו דבריו של חסן, כי יפגע במנכ"ל החברה, שיודעים איפה הוא גר, ויכולים לגרום לו לתאונת דרכים. אם ליטל, שהיתה נוכחת במשרד שמעה חלק מדברי האיומים, ברי כי גם הנאשם, שהיה קרוב יותר לחסן, שמעם. גם לא מצאתי כמהימנה את גרסתו של חסן, כי אמר למתלונן את דברי האיומים בחוץ דווקא, וכאשר הנאשם כלל לא היה נוכח. גרסה זו סותרת את עדותו של המתלונן, אשר לא מצאתי כל טעם שלא ימסור דברי אמת בהקשר זה.

61. האם הוכח שהנאשם תכנן מראש לאיים על המתלונן? התשובה על כך בשלילה. לא הובאה כל ראיה לפיה היה תכנון מראש של דברי האיומים. גם אם הנאשם הביא עמו אנשים, אין בכך כדי ללמד על תכנון מראש של סחיטה באיומים. טבעי הדבר, כי אדם שחבים לו חובות עצומים משך תקופה, יגיע לפגישה שנועדה לדון בחוב עם אנשים נוספים מטעמו. לענין זה גם לא מצאתי טעם במחלוקת שנפלה, אם חסן הגיע על מנת לתרגם אם לאו. הנאשם טען, כי אין

הוא יודע קרוא וכתוב - והטענה לא נסתרה. מכאן, שגם סביר, כי ירצה שמאן דהוא היודע קרוא וכתוב יהא עמו, אם יתעורר בכך צורך. אולם, מכל מקום, גם אם חסן לא הגיע לשם תרגום, אין בעצם הבאתו של אדם בשם חסן, או נאסר, כדי ללמד על תכנון מראש לאיים על המתלונן. גם חזותם של האנשים, ואפילו היו גבוהים, אין בה כדי ללמד בהכרח על תכנון לאיים. יתר על כן, העובדה כי לא היו דברי איומים בפגישה השלישית, אשר הוקלטה, גם היא מלמדת על כך שלא היתה כל תכנית לסחוט באיומים, אלא שהעבירה בוצעה על ידי חסן באופן ספונטני במהלך הפגישה השנייה. גם לא הוכח, כי היו מגעים נוספים כלשהם שבהם היתה סחיטה נוספת באיומים מצדו של חסן או מצדו של הנאשם.

מכאן, כי לא הוכח שהנאשם ביצע עבירה של קשירת קשר.

62. השאלה הנשאלת היא, אפוא, האם די בכך שהנאשם הוא שיזם את הפגישה, היה נוכח בה ושמע חלק מדברי האיומים שהשמיע חסן במהלך הפגישה, כדי להרשיעו בעבירה של סחיטה באיומים בצוותא, מכוח דיני השותפות?

63. לא יכולה להיות מחלוקת, כי ניתן להרשיע נאשם בביצוע עבירה של איומים, ואף סחיטה באמצעות איומים, מכוח נוכחותו במקום. אולם, במקרים מעין אלו, יש צורך להוכיח, כי לצד הנוכחות, היה תכנון מוקדם של דברי האיומים, ואפילו שותפות ספונטנית הנובעת ממודעות ותכנית משותפת, ואין די בעצם הנוכחות כדי ללמד על ביצוע בצוותא (ראו למשל: ע"פ 5686/07 **בסטיקאר נ' מדינת ישראל** (17.2.11); ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** (12.7.10); ע"פ 6752/09 **בן חיון נ' מדינת ישראל** (10.6.10)).

64. לא הוכח במקרה הנדון, כי היה תכנון מוקדם של סחיטה באיומים, כאשר הפגישה נועדה לגבות חוב קיים, ואפילו חוב נתון במחלוקת. מכאן, שחסן סחט את המתלונן באיומים באופן ספונטני, ומתעורר ספק, אם מתוך נוכחותו של הנאשם באירוע ניתן ללמוד על גיבושה של שותפות. מכאן, שלא הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם ביצע עבירה של סחיטה באיומים כמבצע בצוותא.

סוף דבר

65. לא הוכח כי הנאשם קשר קשר עם מאן דהוא לביצוע עבירה. מכאן, כי אני מזכה את הנאשם מעבירה של קשירת קשר, לפי סעיף 499 לחוק העונשין.

66. לא הוכח כי הנאשם אמר בעצמו את דברי האיומים המיוחסים לו, ומתעורר ספק, אם ניתן להרשיע את הנאשם, מכוח דיני השותפות כמבצע בצוותא של דברי הסחיטה באיומים שאמר חסן בפגישה השנייה. מכאן, כי אני מזכה את הנאשם מחמת הספק, מעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום כ"ג אלול תשע"ה, 07/09/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הערביות שהופקדו בתיק המ"ת 4895-07-13 יוחזרו למפקיד בכפוף לעיקולים, ככל שישנם.

ניתנה והודעה היום כ"ג אלול תשע"ה, 07/09/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיטובהממן